

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 484/05
21.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, и саветника Биљане Драгаш, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешки случајеви разбојништва у покушају из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, у вези члана 19. Основног кривичног закона и др., решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду, браниоца оптуженог АА адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду К.бр.14880/04 од 19.01.2005. године, у седници већа одржаној дана 21.04.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду, браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Београду К.бр.14880/04 од 19.01.2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешки случај разбојништва у покушају из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Основног кривичног закона, кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије и кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. Кривичног закона Републике Србије, па му је првостепени суд применом одредби члана 5, 33, 38,41,42,43,48. и 50. Основног кривичног закона, претходно утврдио за извршење кривичног дела тешки случајеви разбојништва у покушају из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1 Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Основног кривичног закона, казну затвора у трајању од једне године, за кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије казну затвора у трајању од једне године и за кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. Кривичног закона Републике Србије, казну затвора у трајању од шест месеци и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од две године и три месеца у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 27.10.2004. године, па надаље.

Истом пресудом обавезан је оптужени АА да оштећеној ББ, на име накнаде штете плати износ од 4.000,00 динара и 65 еура у динарској противвредности по званичном курсу Народне банке Србије на дан исплате. Оштећена ВВ упућена је на парницу ради остваривања имовинско правног захтева. Наведеном пресудом оптужени АА ослобођен је дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Београду, због одлуке о казни, са жалбеним предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду преиначи и оптуженог АА осуди на казну затвора у дужем временском трајању.

- Бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, везано за кривична дела из тач.1. и 2. изреке ожалбене пресуде, са жалбеним предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж.бр.614/05 од 07.04.2005. године, предложио је да Врховни суд уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Београду, пресуду Окружног суда у Београду К.бр.1488/04 од 19.01.2005. године преиначи у погледу одлуке о казни, а да жалбу браниоца окривљеног одбије као неосновану.

Врховни суд је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода као и става Републичког јавног тужиоца Србије, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка о којима другостепени суд води рачуна по службеној дужности (члан 380. став 1. ЗКП-а).

Чињенично стање везано за кривична дела из тачке 1. и 2. изреке побијане пресуде, а која се побија жалбом браниоца оптуженог као погрешно и непотпуно утврђено, првостепени суд је по налажењу овог суда правилно утврдио произилази у односу на кривично дело из тачке 1. изреке побијане пресуде из исказа оштећене ВВ из кога се утврђује да су киоску пришла сва три лица, да су се друга двојица наслонила на пулт што и по оцени овог суда указује да је присуство друга два лица појачало ефект претње лица које је држало оружје и утицало да оштећена озбиљно схвати претњу. Осим тога, оштећена је навела да су сва три лица заједно побегла, што и по оцени овог суда указује на међусобно садејство нападача и постојање групе као битног елемента кривичног дела које је окривљеном АА стављено на терет, па како извршиоци нису ништа противправно одузели дело је остало у покушају.

Стога су наводи жалбе браниоца оптуженог АА да чињенично стање у побијаној пресуди указује само на индицију о учествовању оптуженог у догађају, при чему се на индицијама не може засновати судска одлука, оцењени неоснованим.

Надаље, чињенично стање у односу на тачку 2. изреке побијане пресуде која се такође оспорава жалбом браниоца оптуженог АА првостепени суд је такође правилно утврдио на основу исказа самог окривљеног, као и на основу исказа оштећене као сведока ГГ, па је Врховни суд оценио неоснованим наводе браниоца оптуженог да је првостепени суд погрешно утврдио да је оптужени према оштећеној испољио претњу непосредним нападом на тело, у функцији одузимања новца, као и да је тај закључак потпуно контрадикторан исказу оштећене, те да објективно испољена претња непосредним нападом на тело оштећеног у конкретном случају није постојала.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела тешки случај разбојништва у покушају из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. у вези члана 19. ОКЗ-а, кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС и кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. КЗ РС.

У погледу одлуке о казни Врховни суд налази да је првостепени суд ценио све околности из члана 41. ОКЗ-а, па је тако од отежавајућих околности на страни оптуженог ценио да је оптужени АА и раније долазио у сукоб са законом, укључујући ту истоврсна кривична дела као и бројност и тежину кривичних дела за која је оглашен кривим, док је са друге стране делимично признање оптуженог, изражено кајање, спремност да не чини нова кривична дела и младост окривљеног, првостепени суд правилно оценио као особито олакшавајуће околности подобне да се у конкретном случају примене одредбе члана 42. и 43. ОКЗ-а, па је такође правилно оптуженом АА утврдио појединачне казне и то за извршење кривичног дела тежак случај разбојништва у покушају из члана 169. у вези члана 168. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ казну затвора у трајању од једне године, за извршење кривичног дела разбојништва из члана 168. КЗ РС казну затвора у трајању од једне године и за извршење кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. КЗРС казну затвора у трајању од шест месеци правилном применом одредби члана 48. ОКЗ-а оптуженом изрекао јединствену казну затвора у трајању од две године и три месеца која је казна и по налажењу овога суда нужна мера за постизање сврхе кажњавања из члана 5. и 33. ОКЗ-а.

Наводе жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду, да првостепени суд није у довољној мери ценио чињеницу да претходна казна и притвор нису утицали на оптуженог да престане са вршењем кривичних дела без обзира што се не ради о правноснажној пресуди и предлог за изрицањем казне затвора у дужем временском трајању оптуженом АА од стране Врховног суда Србије оцењени су неоснованим и без утицаја на другачију одлуку суда у конкретном случају.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа – судија,

Биљана Драгаш, с.р. Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

љи